

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
GENEL MERKEZİ

Sayı: 71/213

Ankara, 5.Mart.1971

B A S I N B Ü L T E N İ

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Bürosu-
nun Hükümet Programı ile ilgili eleştiri-
sisi aşağıdadır:

12 Mart Muhtırası sonucu kurulan Erim Hükümetinin 2 Nisan 1971 tarihli programı, memleketimizde öteden beri uygulanagelmekte olan ve devrilmiş olan AP hükümetlerinin de uygulamakta olduğu programların, esas itibariyle, aynıdır, bir devamıdır. Çünkü burjuva hükümetlerinin takip edecekleri politika konusunda başka alternatifleri yoktur. Büyük burjuvazinin, özellikle sanayi burjuvazisinin, ihtiyaçlarını karşılamaya yönelmiş bir "çalışma raporu" niteliğindedir. Nitekim bu program, İstanbul ve İzmir Sanayi Odaları Başkanlarının, sanayi burjuvazisi adına, bir süreden beri ileri sürdükleri taleplerin derli-toplu bir ifadesi, bir tekrarıdır. Hükümet programı, bir yönüyle egemen sınıflar ittifakı içindeki çelişkileri sanayi burjuvazisinin lehine çözmeyi, öte yönüyle ve "asayişin sağlanması" maskesi ardında, işçi ve emekçi sınıflarla tüm demokratik güçleri baskı altında tutmayı amaçlamaktadır. Programın bir diğer özelliği, Türkiye burjuvazisinin dünya kapitalist sistemiyle bütünleşme azminin artarak devam ettiğini göstermesidir.

Programda öngörülen iktisadi tedbirler, esas itibariyle, mevcut yatırım fonlarının sanayi burjuvazisi emrine tahsis edilmesi ve yaratılacak yeni fonların da sanayi burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda kullanılmasına yöneliktir. Boraks ve linyit gibi madenlerin devletleştirilmesi, iktisadi devlet teşekküllerinin "kârlılık ve verimlilik" ilkesine göre yeniden düzenlenmesi, dış ekonomik ilişkilerin bu ad altında kurulan bir bakanlığın denetimi altında alınması v.b, sanayi burjuvazisinin ihtiyaç duyduğu yatırım fonlarının, tekelci devlet kapitalizminin yaygınlaştırılması yoluna gidilerek sağlanacağını ortaya koymaktadır. Kredi kurumlarının merkezileştirilmesi, hükümet programındaki deyişimiyle "birleşmelerin teşviki", esas itibariyle, tarımcılara ve küçük tüccara kredi veren mahalli bankaların, İş Bankası gibi, Yapı ve Kredi Bankası gibi, sanayi yatırımlarını destekleyen büyük bankalara tâbi kılınması sonucunu doğuracaktır. Öte yandan, "toprak ve tarım reformu" adı altında anılan tedbirlerin sonucu da, tarımdan sanayiye akan fonları çoğaltmak olacaktır. Tarım reformu ile gerçekleştirilmek ve hızlandırılmak istenen tarımsal kapitalistleşmenin ise küçük köylü üreticinin yararına bir sonuç verdiği hiçbir yerde görülmemiştir.

"Eğitim Reformu" adı altında getirilen tedbirler ise, sadece sanayileşmenin bugünkü aşamasında ortaya çıkan teknik eleman ihtiyacına cevap vermek amacını gütmektedir. Yapılmak istenen, bir kelimeyle, daha "işe yarar" elemanlar yetiştirerek kapitalist üretim mekanizmasına taze kan aşılamaaktır. Bu zaten burjuva hükümetlerin ötedenberi amaçladıkları bir hedeftir, bunun gerçek bir eğitim reformu ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Atatürk'ün lâiklik ilkesine riayetini bu kadar sözü edildiği halde hükümetin lâiklik ilkesi üzerinde eğitimde birliği sağlamak, bu ilkeye aykırı eğitim yapan gericilik yuvaları konusunda açık-seçik hiçbir tedbir getirmemesi, burjuvazinin sola karşı ideolojik denge tutma hesabının ifadesidir.

Erim Hükümetinin programı, dış politika, ortak pazar ve yabancı sermaye konularında yeni ve ileri hiçbir şey getirmemekte, aksine yer yer, (örneğin Çin Halk Cumhuriyetini tanımak konusunda) bundan önceki uygulamanın da gerisine düşmektedir. "Ekonomik ve siyasal bağımsızlık içinde kalkınma olanaklarının hızla hazırlanması"ndan söz eden program, dış politikada, emperyalizmin bir numaralı lideri olan Amerika'ya ve onun askerî örgütü olan NATO'ya hulus çakmakta; Ortak Pazar ve yabancı sermayeyle ilişkilerin

daha sağlam temellere oturtulması yollarını aramaktadır. Bu çerçeve içinde, ekonomik ve siyasal bağımsızlıktan söz edilemeyeceği açıktır.

Programında, burjuvaziye, gelişip güçlenme imkânları vaadeden Erim hükümeti, işçi ve emekçi sınıflarla tüm demokratik güçlere, "asayiş, huzur ve güvenlik" adı altında, yeni baskı tedbirleri vaatmektedir. Şöyle ki, işçi ve emekçilerin haklarını aramalarına karşı "öncelikle hukuki tedbirler" alınması öngörülmekte, böylece bu konuda da, AP'nin işçi sınıfını kısıtlayıcı politikasının sürdürüleceği anlaşılmaktadır. Hükümete yeni yetkilerin tanınması; Dernekler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Özgürlüğü, Grev ve Lokavt Kanunlarındaki boşlukların doldurulacağına öngörülmesi gibi konularda da aynı yolun izleneceği görülmektedir.

Polisin ilerici güçlere karşı Anayasa dışı davranışı, örgütlü gerici kıyamlar karşısındaki müsamahası ve özellikle MİT'in şahsi ve politik çıkarlar uğrunda kullanılması şeklinde süregelen tutumlar, hiç hükümet programında söz konusu edilmemektedir. "Anneler ve babaların yüreklerini yakan" kuşaklara değinilirken, ilerici gençlerin katilleri, Kırıkhan, İnegöl, Amasya olaylarının ve benzerlerinin tertipçilerinin süratle bulunması gereği ifade edilmemektedir. Bütün bunlar hükümet programında yeralan "kolluk kuvvetlerinin çeşitli yönlerden donatılması", AP'nin tezgâhladığı baskıların devam ettirileceği anlamına gelmektedir.

Hükümet programında, bir de burjuvazinin her zaman ve her yerde, bütün ilerici hareketlere karşı yönelttiği "bölücülük", "dışarıdan yardım alma" safhatları da yeralmaktadır. Ciddiyetsiz, geçersiz, bıkkınlık ve usanç verecek kadar çok tekrarlanmış olan bu iddiaların hükümet programında yeralması, hükümetin anti-demokratik niyetlerini, daha ilk ağızda ortaya koymaktadır.

Özetlersek, Erim hükümetinin programı, Türkiye'de kapitalizmi geliştirme ve burjuvaziye güçlendirme programıdır. Bu programın ilericilik, devrimcilik, bağımsızlıkçılık ve halktan yana olmakla, uzaktan-yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Bu program, halka karşı bir programdır. Halkın, demokratik haklarını yoketmek ve mücadelesini bastırmak için tedbirler getirmektedir. Türkiye İşçi Partisi, bütün kapitalist iktidarlara karşı olduğu gibi, Erim hükümetine karşı da halkın davasına savunmaya azimli ve kararlıdır.

Son olaylar, Türkiye'de halkın davasını yalnızca Türkiye İşçi Partisinin savunduğunu, bir kere daha göstermiştir. Bu olaylar sırasında, burjuva partilerinin, hürriyet ve demokrasi çığlıklarının bir yalandan ibaret olduğu ortaya çıkmıştır. Başta eski iktidar partisi olmak üzere Türkiye İşçi Partisi dışındaki bütün partilerin, halkın çıkarlarını feda etmeye her an hazır oldukları, ikiyüzlü bir aldatmaca politikası güttükleri kesinlikle anlaşılmıştır.

Önümüzdeki günlerde, sönmürücü hakim sınıflar ile işçi ve emekçi sınıflar arasındaki mücadele daha da keskinleşecektir. Türkiye'de işçilerin, köylülerin, ve bütün emekçi halkın tek kurtuluşu sosyalizmdir. Bütün ilericilerin bu gerçeği görmeleri, Türkiye İşçi Partisinin sosyalizm, demokrasi ve bağımsızlık için yürüttüğü mücadeleye katılmaları bir zorunluluktur.

Böylece Türkiye'de sosyal mücadelenin safları bir kere daha açıkça belirmiştir. Bu mücadelenin bir kutbunu, işçi sınıfının başını çektiği sosyal muhalefetin öncüsü Türkiye İşçi Partisinin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi oluşturmakta, diğer kutbunu ise sanayi burjuvazisinin başını çektiği emperyalizm ve kapitalizm zulmü oluşturmaktadır.

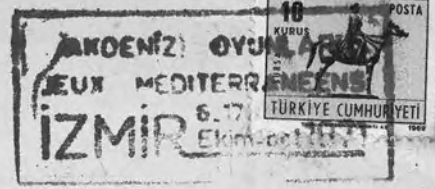
Programdan da anlaşılacağı üzere Erim hükümeti karşı saftadır. Türkiye'de ilerici, devrimci ve tüm demokratik güçlerin bu gerçeği görmeden mücadelelerini tutarlı bir biçimde yürütme olanakları yoktur.

Türkiye İşçi Partisi, 12 Mart muhtırası ile meydana çıkmış olan yeni siyasal bunalımın nihayete ermesi için, Hükümetin uzun dönemli işlere girişme hevesinden vazgeçmesini ve en kısa zamanda normal Anayasa düzenine dönülmesini talep eder.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
İSTANBUL İL MERKEZİ

Cağaloğlu, Himayet Eftal Sokak
Mir'at Han - İstanbul

NEBİL VAROL

Halaskergazi Cad no 363/4

SİSÜ
157

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV